

aukude siise árrapöggenetud. Agga pealikkud ei peasnud omma kórge Peachtega kitsast hireaugust lábbi. Kasid pannid mehhemodi, muudkui Kripst ja Krapst, ikka nahka.

Wanna tõe sanna wist:

„Uhkus enne langemist!“

2. Ohne löukoer.

Löukoer káis pitkamisíi móda metsa, kóht túhhi, pídis saki. Korraga nággi jánneksekese rahholikkult pódsa al maggawa, tahtis jubba omma laia káppaga písjokese loma páhhá panna.

Pódder, nago wáik, jooksis móda. Löukoer játtis jánnekse járrele, hakkas pódra taggaaiama. Jánneksekenne olli sest kárrast emmast súggawast unnest úlesárfkanud, lendaš nago nool úlle wáija.

Pódra penikesed jallad joudsid waljominne eddasi, kui löukoera jámmedad káppad, kerge

loom kaddus árra sure metsa siise. Pólle ennam kušsagilt leida.

Löukoer wihhaštas ja loótsutas, láks taggasi jenna kóhta, kuš jánnekse olli magganud, ütles: „Mis tehha, kui ei sa pódrapradi, peab ka jánnekse lihaga rahhul ollema!“

Wotta kiini: jubba jánnekse kugel maal!

Árra púa rikkaks sada,
olle rahhul ommaga:
rikkaks ei sa rahhul mata,
waene norškab rahhoga.